

Grundtvig-arkivet fasc.: 227.

Registreret af: KT d. 2 / 121957 .

Evt. enhedens nr.: XII.

1. Titel el. kort indholdsangivelse: H V 1833

Antal sider: 36; 9 læg pg.
+ 2-9.

"Indledning
Verdens-Historien"

Antal blade: 18.

Format: kvart; 18 x 22½.

2. Papirsort (farve og evt. vandmærke): C & I H

7. Ms.' første linie: Overskriften.

3. Afmærkning (I. J. N. osv.): ...

8. Ms.' sidste linie: saa derom maae vi kap-
pes.
(sluttet i marginen)

4. Ortografi:

9. Tryk el. benyttelse: US VI s. 18ff.

5. Andre ydre kriterier:

6. Indre kriterier (allusioner, citater m. m.): Læg 4r2 gentager alderdomsmotivet fra XVIII læg IIIv på en sådan måde, at det må anses for at være en yngre udformning. Iøvrigt har disse to udkast mange motiver fælles og følger sikkert efter hinanden.

10. Tidl. forskeres skønsmessige datering(er):

11. Nr. i bibliografien:
518A.

12. Indholdsregist:

Udkast til indledningen til H V 1833.

En forudsætning: der gives en menneskeslægt i tredobbelt forhold, til skaberens, til sig selv og til den øvrige skabning, et forhold, der skal videnskabeligt forklares ved menneskeslægtens voksende selvbevidsthed og derved udviklede bevidsthed. Deres levnedsløb skal "straalende fuldendes". Det afspejles i verdenshistorien. En håndbog må omfatte de store begivenheder og må oplyse, hvordan slægtens bane "kan og bør fortsættes". Der må tages parti (1). Her kan kun leveres en grundtegnning. Derfor må der samarbejde til.

De kendeligste storværker findes i statens historie (2): på grænsen af håndens og åndens verden. - Hovedfolkene. Skabelse og fald (3). Beretningen i bibelen svarer til, hvad vi må forudsætte om slægtens oprindelse. Slægtens fire aldre: barndommen før Moses. Parallelismen mellem slægten og den enkelte. Ebræerne. Vi står - mellem manddom og alderdom - vaklende som Herkules, i tvivl om vore idealers værd. Men vi er ikke skabt forgæves. Hvor

mange familier vil tro vidnesbyrdet om slægtens storhed og forsynets spor - det mirakel, der besegler den ebræiske historie og håbet om forklaringen? (4). -

Kristendommens gang gennem 18 århundreder. - Naturalisten må fremhæve miraklerne før Kristus, en naturlig udvikling, der kulminerer med Kristi himmelfart, som viser os vort mål. Kristendommen er slægtens oprejsningsmiddel (naturligt forstået) og knytter sig til den mosaiske anskuelse om skabelse og fald, men dens sandhed kan ikke bevises før tidens ende. Den opretholdt staterne fra Roms fald til nu. Den ebræiske historie er ikke en befalet trosartikel, men en universalhistorisk kendsgerning: vort forbillede (5). Grækere og romere. - Middelalderen: hovedfolket må have kristendommen til livsprincip. Vort menneskeliv er en fortsættelse af det gamle, idet livskraften er aftaget, men forstanden udviklet. Derfor må livet være blevet fortsat også i middelalderen, hvor dunkelt det end kan forekomme os (6). De nye folks overgang til kristendommen. Kirkens universalitet. Vore almindelige verdenshistorier er døde - de hænger kun sammen "ved Tal eller ved Klister", da vort begreb om universalitet i almindelighed er "luftigt eller atomistisk". Alle folk er blevet gjort ens (7). Har selv haft en rem af huden som "Pave-Præst". - Borgerskab og gejstlighed på reformationstiden. Den krise, der da begyndte, står vi i i dag. Men statsbegivenhederne i nutiden må søges hos protestanterne (8). En håndbog i kildehistorien savnes. Gætninger må historieskriveren holde tilbage. Historiekritik - og "Kritikakleri". En levende fortælling er ingen biting ved den historiske håndbog (9).

- Fra læg 4 er dette udkast til indledningen ikke benyttet meget.

Affattelsestid: 1832 (se desuden rubr. 6).